

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218011746
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2218011746.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému W. F., narodenému dňa XX. V. XXXX v F. B., trvale bytom D. K. - T., F. XXX/XX, okres F. B., t. č. odo dňa 30. augusta 2018 vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Leopoldov, trestne stíhanému pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného W. F. proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 5. decembra 2018, č. k. OT 123/2018-110, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. marca 2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného W. F. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 5. decembra 2018, č. k. OT 123/2018-110 bol obžalovaný W. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (ďalej aj Tr. zák.), ktorého sa mal dopustiť tým, že maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahovalo rozhodnutie súdu o zákaze činnosti, pričom uvedeného protiprávneho konania sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 30. augusta 2018 v čase o 17:15 hod. v katastrálnom území obce R. - B., po ceste vedúcej k rodinnému domu č. XXX v okrese F. B., napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. OT/150/2017 zo dňa 21.10. 2017 právoplatným dňa 21.10. 2017, uložený okrem iného trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu troch rokov, viedol osobné motorové vozidlo zn. VW Golf, ktoré malo vpredu umiestnené evidenčné číslo GA-426CR a vzadu evidenčné číslo GA-534CA, pri čom bol prichytený policajnou hliadkou.

Okresný súd mu za to podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák. a § 37 písm. m) Tr. zák. uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon tohto trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu štyroch rokov.

Samosudca okresného súdu odôvodnil písomne vyhotovený rozsudok v rozsahu č. I. 110 - 112 spisu nasledovne (citácia):

„Obžalovaný v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní popieral svoju vinu z predmetného skutku a na svoju obhajobu udával, že kritického dňa on motorové vozidlo neriadil, ale bol to práve svedok B., ktorý riadil motorové vozidlo celé poobedie a on iba svedkovi B. pomáhal pri nakladaní a vykladaní drevotriesky. V čase keď bol obmedzený na osobnej slobode na mieste činu príslušníkmi

polície, on si iba chcel nabiť svoj mobil a práve vtedy prišli na mesto činu príslušníci polície. Tvrdenia príslušníkov polície ako svedkov sa nezakladajú na pravde.

Z uvedeného dôvodu, keďže obžalovaný popieral spáchanie skutku, súd vo veci vypočul obidvoch príslušníkov polície a to T. K. a C. E., ale aj svedka C. B., ktorí svedkovia na hlavnom pojednávaní nepotvrdili vyjadrenia obžalovaného, že neriadil motorové vozidlo, keďže všetci traja svedkovia jednoznačne uvádzali, že kritického dňa videli riadiť motorové vozidlo obžalovaným a nie svedkom B.. Svedkovia K. a E. jednoznačne uviedli, že ako sa približovali k miestu činu a to k zaparkovanému osobnému motorovému vozidlu pri lesíku, videli obžalovaného ako sedel vo vozidle, následne otvoril dvere, jednou nohou vystúpil z vozidla a nastúpil naspäť do vozidla a začal cúvať, z ktorého dôvodu po príchode, vedľa auta, v ktorom sedel obžalovaný rýchlo vyskočili zo služobného vozidla a svedok E. chytil obžalovaného za ošatenie, nakoľko kládol odpor a preto použili proti nemu donucovacie prostriedky. Jednoznačne obžalovaný vystúpil zo strany vodiča motorového vozidla a predtým videli cúvať motorové vozidlo, čo potvrdil aj svedok B., že osobné auto muselo byť v pohybe, potom ako videl prvýkrát zaparkované vozidlo, s ktorým došiel obžalovaný, nakoľko po príchode z dvora von uvedené auto videl na inom mieste postávať. Rozhodne svedok B. poprel to, že kritického dňa vykonával jazdu s týmto motorovým vozidlom, keďže on krátko predtým došiel domov na bicykli z M., kde sa dostal z A. autobusom a rozhodne poprel aj to, že by doviezli spolu s obžalovaným nejakú drevotriesku pre neho. Auto bolo po cúvnutí ďalej o takých 20 - 30 metrov, ktorá jeho výpoveď je v súlade s výpoveďou svedka E. a K., ktorí taktiež vnímali cúvanie z miesta prvej zastávky vozidla, ktoré riadil obžalovaný až po miesto druhé, kde si všimol vozidlo svedok B..

Vyhodnotiac uvedené výpovede svedkov súd mal jednoznačne preukázané, že obžalovaný kritického dňa vykonával jazdu s osobným motorovým vozidlom, ktoré bolo krátko predtým odcudzené a aj malo pozmenené ŠPZ-čky vpredu a vzadu rozdielne, čo poukazuje na pravdivosť a hodnovernosť výpovedí vypočutých svedkov, že v podstate zakročili z toho dôvodu, aby zaistili odcudzené osobné motorové vozidlo a popri tom po príchode na miesto činu uvideli obžalovaného sedieť za volantom odcudzeného vozidla a nie svedka B..

Z uvedených dôvodov, keďže obžalovaný aj cúvol s vozidlom, súd mal po objektívnej ako aj subjektívnej stránke preukázanú skutkovú podstatu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Objektom tohto trestného činu je záujem na riadnom výkone rozhodnutí orgánov verejnej moci.

Objektívna stránka spočíva v marení alebo v podstatnom sťažovaní výkonu rozhodnutia súdu.

Páchatelom tohto trestného činu je odsúdený na trest zákazu činnosti.

Súd zväziac pri výmere výšky a druhu trestu v rámci § 34 Trestného zákona a nasl. možnosť nápravy a prevýchovy páchatelja, ktorý sa sústavne dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti obdobnej povahy, vychádzajúc aj z toho, že predchádzajúci uložený trest odňatia slobody nemal na neho dostatočný prevýchovný účinok, vyhodnotiac pritom aj stav poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom v riešenom prípade súd vyhodnotil jednu priťažujúcu okolnosť a to skutočnosť, že obžalovaný už bol odsúdený, dospel k záveru, že nápravu a prevýchovu obžalovaného možno dosiahnuť iba uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody v polovici trestnej sadzby.

V prípade právoplatnosti rozsudku obžalovaný uvedený trest bude musieť vykonať v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných 10 rokoch bol pre úmyselný trestný čin vo výkone trestu odňatia slobody.

Zároveň súd obžalovanému ako nedisciplinovanému nevodičovi uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 4 (štyri) roky.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote, a to ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 5. decembra 2018 priamo do zápisnice (č. I. 99 spisu) a po porade so svojim obhajcom odvolanie obžalovaný W. F.. Pri procesnom úkone prítomný prokurátor sa výslovne vzdal práva podať voči rozsudku odvolanie v neprospech obžalovaného.

Odvolaie obžalovaného W. F. dňa 18. decembra 2018 písomne odôvodnil jeho obhajca JUDr. Ladislav Pongrácz v rozsahu č. I. 123 - 125 spisu nasledovne (podstatné citácie):

„Obžalovaný od začiatku popiera spáchanie žalovaného trestného činu, pričom vo svojich výpovediach podrobne opísal priebeh udalostí inkriminovaného dňa.

Na svoju obhajobu uviedol, že kritického dňa iba pomohol svedkovi B. a práve tento (svedok B.) riadil osobné motorové vozidlo.

Svedkovia - príslušníci PZ uviedli, že motorové vozidlo sa pri cúvaní posunulo 5-10 metrov, naproti tomu svedok B. uviedol, že auto bolo ďalej ako predtým 20-30 metrov.

Policajné vozidlo bolo vybavené kamerovým systémom, pričom podľa udania svedkov - príslušníkov PZ systém je nefunkčný, preto ich zásah nebol zaznamenaný, pričom práve kamerový záznam by mohol potvrdiť obranu obžalovaného.

Prvostupňový súd návrh obhajoby na doplnenie dokazovania zamietol - súd nevypočul zakladateľa občianskeho združenia S. M. H., a nevyžiadal kamerový záznam o priebehu zadržania obžalovaného, pričom svedok M. H. videl auto už pred zásahom, teda mohol vidieť aj to, kto riadil ukradnuté motorové vozidlo, jeho výpoveď by mohol potvrdiť resp. vyvrátiť obhajobu obžalovaného, pričom svedok K. uviedol, že to, že v aute sedeli dve osoby bolo v B. a v Q., teda nepriamo potvrdil výpoveď obžalovaného, ktorý od začiatku tvrdí, že v aute sedeli dvaja a auto riadil svedok B..

Podľa ust. § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. „Kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky“.

Okrem obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt (záujem, hodnota, či spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie vrátane opomenutia, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, niekedy aj pohnútky - motív), sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. - nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa je jeho závažnosť nepatrná. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu, je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

Podľa vyjadrenia obžalovaného a svedkov skutok sa mal stať mimo miestnych komunikácií, miesto činu nie je zaradené do siete ciest, teda ani v prípade, ak by obžalovaný motorovým vozidlom cúval pár metrov, jeho konanie by nenapĺňalo skutkovú podstatu žalovaného trestného činu, nakoľko závažnosť jeho konania by bola nepatrná.

Ďalej pre prípad uznania viny namietame výšku uloženého trestu, ktorá nie je adekvátne vzhľadom na vek obžalovaného a na okolnosti spáchania trestného činu.

Vzhľadom na uvedené navrhujeme, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda oslobodzuje, resp. aby vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.“

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného W. F. nevyjadril.

Spisový materiál bol odvolaciemu súdu predložený spoločne s predkladacou správou dňa 18. februára 2019.

Obžalovaný W. F. i jeho obhajca JUDr. Ladislav Pongrácz na verejnom zasadnutí druhostupňového súdu zotrvali na svojich návrhových prednesoch v kontexte s vyššie špecifikovanými odvolacími dôvodmi.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného W. F. ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť postupu konania okresného súdu, ako i správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého prvostupňového rozsudku.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Pokiaľ ide o výrok o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného W. F. na obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný.

Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por. správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného W. F..

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný W. F. spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z tohto dôvodu si skutkové závery prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného W. F., odvolací súd uzatvára, že nejde o novú a dosiaľ neuplatnenú obhajobu obžalovaného, ale o tvrdenia, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom v dôvodoch napadnutého rozsudku vysporiadal už prvostupňový súd.

Na margo odvolacích námietok obžalovaného W. F., špecifikovaných v dôvodoch jeho odvolania prostredníctvom obhajcov odvolací súd dodáva nasledovné:

Obaja príslušníci polície, a to svedkovia T. K. a C. E., a tiež aj svedok C. B. na hlavnom pojednávaní vyvrátili obhajobu obžalovaného W. F. v tom zmysle, že v inkriminovanom čase neriadil (odcudzené) osobné motorové vozidlo. Všetci títo traja svedkovia jednoznačne uviedli, že kritického dňa videli (viest) riadiť motorové vozidlo tohto obžalovaného a nie svedka B.. Svedkovia K. a E. jednoznačne uviedli, že ako sa približovali k miestu činu, a to k zaparkovanému (teda dovtedy bez pohybu stojacemu) osobnému motorovému vozidlu pri lesíku, videli obžalovaného W. F. ako sedel vo vozidle, tento následne dvere vozidla otvoril, jednou nohou z vozidla vystúpil a nastúpil doň naspäť a hneď po tom začal s vozidlom cúvať, z ktorého dôvodu po príchode, vedľa auta, v ktorom sedel obžalovaný, rýchlo vyskočili zo služobného vozidla a svedok E. chytil obžalovaného za ošatenie, nakoľko kládol odpor a preto použili proti nemu donucovacie prostriedky. Obžalovaný jednoznačne „vystúpil zo strany vodiča motorového vozidla a predtým videli toto motorové vozidlo cúvať, čo potvrdil aj svedok B. s tým, že osobné auto muselo byť v pohybe po tom, ako videl prvýkrát zaparkované vozidlo, s ktorým prišiel obžalovaný, nakoľko po príchode z dvora von uvedené auto videl na inom mieste postávať“. Svedok B. pritom rozhodne poprel, že by v inkriminovaný deň vykonával jazdu s týmto motorovým vozidlom, keďže on krátko predtým prišiel domov na bicykli z M., kam sa dostal z A. autobusom a rozhodne poprel aj to, že by dovezli spolu s obžalovaným nejakú drevotriesku. Auto bolo po cúvnutí ďalej o takých 20 - 30 metrov. Táto jeho výpoveď je v súlade s výpoveďami svedkov T. K. a C. E., ktorí taktiež vnímali cúvanie z miesta prvej zastávky vozidla, ktoré riadil obžalovaný až po miesto druhé, kde si všimol vozidlo svedok B..

Na základe týchto priamych dôkazov je obžalovaný W. F. jednoznačne usvedčený zo spáchania skutku v rozsahu prokurátorom podanej obžaloby a skutkových zistení okresného súdu.

Za predmetnej dôkaznej situácie nebol dôvod vypočuť zakladateľa občianskeho združenia S. M. H., ani vyžiadať si kamerový záznam o priebehu zadržania obžalovaného W. F..

Na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní samosudca okresného súdu dôvodne a v konečnom dôsledku aj správne dospel k prezentovanému skutkovému záverom, ku ktorým niet zo strany odvolacieho súdu viac potrebné čo dodať.

Vzhľadom k výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní postupoval okresný súd v súlade so zákonom a správne, keď uznal obžalovaného W. F. vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Tr. zák., nakoľko po formálnej i materiálnej stránke boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu.

Obžalovaný W. F. konal ako trestne zodpovedný páchatel'. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil aj odvolací súd jeho protiprávne konanie ako konanie v priamom úmysle (§ 15 písm. a) Tr. zák.), lebo chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem ním chránený.

Vo vzťahu k jednej z odvolacích námietok, prezentovaných v dôvodoch podaného odvolania, druhostupňový súd uzatvára, že vyvodu trestnej zodpovednosti obžalovaného W. F. za tento skutok nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 ods. 2 Trestného zákona. Zo spôsobu vykonania trestného činu, následku, okolností prípadu, za ktorých bol čin spáchaný, miere zavinenia a pohnútky obžalovaného, po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, je evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti u trestného činu bol vyšší ako nepatrný a protiprávne konanie obžalovaného tak bolo treba definovať ako vyššie uvedený prečin, a to aj s dôrazným poukazaním na osobu obžalovaného W. F., ktorý maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahovalo rozhodnutie súdu o zákaze činnosti (stručne povedané viedol osobné motorové vozidlo v čase, keď mu to bolo právoplatným rozhodnutím - trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. OT/150/2017 zo dňa 21.10. 2017 - výslovne zakázané).

Okresný súd správnym postupom dokazoval aj skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' ako i všetky ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne vychádzal z ustanovenia § 34 Tr. zák., prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Správne nezistil žiadne mimoriadne okolnosti prípadu v zmysle § 39 Tr. zák., správne ustálil ako priťažujúcu okolnosť predchádzajúce odsúdenie obžalovaného podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a zákonným postupom, zrejmým aj z ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., v konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 348 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. dôvodne uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe vo výmere osemnásť mesiacov (pri možnosti ukladania sankcie v podobe trestu odňatia slobody v rozpätí až do dvoch rokov).

Obžalovaný W. F. sa v minulosti dostal už 17 krát do rozporu so zákonom, pričom až v šiestich prípadoch sa dopustil rovnakého protiprávneho konania v podobe prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Tr. zák. V Jeho osobe sa tak jedná o špeciálneho recidivistu tejto trestnej činnosti (nekladúc pritom ani tak zásadný dôraz na inú, oveľa závažnejšiu trestnú činnosť, ktorej sa taktiež dopustil v minulosti).

Miernejšia sankcia v danom prípade (ako to alternatívne namietal v dôvodoch odvolania) preto zo zákona neprichádzala do úvahy. Prísnejšiu sankciu odvolací súd obžalovanému uložiť nemohol z dôvodu nedostatku odvolania prokurátora, ktoré by bolo podaného v jeho neprospech.

Uložený trest vo svojej podstate obsahuje požadovaný prvok represie (zabránenie obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Tr. zák.

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný W. F. podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdnej trestnej činnosti už bol vo výkone trestu odňatia slobody za iný úmyselný trestný čin.

Keďže obžalovaný W. F. spáchal predmetný trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla, v úplnom súlade so zákonom (predovšetkým potreba naplnenia požiadaviek individuálnej a generálnej prevencie) mu prvostupňový súd správnym aplikovaním ustanovenia § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil popri nepodmienečnom treste odňatia slobody aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na primerane dlhú dobu štyri roky, pričom dostatočne zdôvodnil, na ktoré skutočnosti pri ukladaní tohto druhu trestu prihliadol.

Nezistiac preto žiadne podmienky na zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku, senát Krajského súdu v Trnave odvolanie obžalovaného W. F. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd I. stupňa vyniesol odsudzujúci rozsudok už dňa 5. decembra 2019 a v rovnaký deň podal obžalovaný W. F. proti nemu priamo na hlavnom pojednávaní odvolanie. Ani po predložení veci miestne a vecne príslušnému odvolaciemu Krajskému súdu v Trnave dňa 18. februára 2019 obžalovaný W. F. v nijakom smere tento súd nenamietal, avšak až po určení termínu verejného zasadnutia druhostupňového súdu dňa 1. marca 2019 zaslal tomuto písomnosť, označenú ako „Návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Tr. por. v spojení s generálnou námietkou zaujatosti podľa § 31 ods. 1 Tr. por. proti predsedovi senátu pod č. k. 6To/21/2019 JUDr. Ján Mihál a takisto proti všetkým sudcom Krajského súdu Trnava.“

V nej uviedol nasledovné (plná citácia):

„Z médií, dennej tlače a taktiež aj z rozhlasu som sa teraz dozvedel, že 408 sudcov z 1058 sudcov podpísalo petíciu 5 viet, v ktorej stojí, že na týchto sudcov je vyvíjaný politický tlak zo strany prokuratúr, časová tieseň, čo má za následok nespravodlivé, nestranné a neobjektívne súdne rozhodnutia. Nastala u mňa vážna obava o tej skutočnosti, že z týchto 408 sudcov sa malo jednať aj o sudcov Krajského súdu Trnava, čím by mohlo byť moje rozhodnutie ako už aj v minulosti opätovne zamietnuté. Čím samozrejme hrubo porušujú moje práva a preto vznášam námietku zaujatosti na všetkých sudcov Krajského súdu Trnava a všetkých senátov Krajského súdu v Trnave. Ďalej chcem dať na vedomosť tie skutočnosti, že sudcovia ako aj senáty na daných súdoch sú viazaní, aby ich súdne rozhodnutia boli vždy objektívne a nestranné, čo po tejto petícii 5 viet nemožno považovať za spravodlivé. Každý občan má právo na riadny a spravodlivý proces, čo súdy sústavne a vedome porušujú.“

Ďalej žiadam podľa § 23 ods. 1 Tr. por. odňať a prikázať moju trestnú vec inému Krajskému súdu. Z dôvodu, že včera mi jeden spoluväzeň uviedol, že jeho známy počul od sudcu JUDr. Jána Mihála, ktorý povedal, že F. W. si to pekne vyžerie. Ako som už spomínal, mám vedomosť a skúsenosť z minulosti, že Okresný súd Dunajská Streda a Krajský súd Trnava majú medzi sebou nadštandardné a príbuzenské vzťahy, čo má za následok, že všetky rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda, ktoré končia na odvolacom Krajskom súde Trnava, sú zamietnuté a stotožnené s Okresným súdom Dunajská Streda. Oba procesné úkony právne kroky uplatňujem na základe negatívnych skúseností so zaobchádzaním s mojou osobou. Krajský súd v Trnave je personálne prepojený a má vplyv na konanie okresného súdu v ich pôsobnosti. Žiadam byť vyrozumený o spôsobe vybavenia mojich podnetov, za pochopenie ďakujem. S úctou W. F. V Leopoldove dňa 14. 2. 2019.“

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Podľa § 23 ods. 3 Tr. por. návrh strany na odňatie a prikázanie veci nebráni vykonaniu nariadeného úkonu trestného konania, ak podľa súdu návrh neobsahuje dôležitý dôvod podľa odseku 1. O návrhu strany, ktorý je založený na tých istých dôvodoch, pre ktorý už bolo rozhodnuté, sa nekoná.

Podľa § 31 ods. 5 Tr. por. námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.

Podľa § 32 ods. 6 Tr. por. o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Na odňatie a prikázanie veci (tzv. delegáciu) musí existovať dôležitý dôvod, čím sa zdôrazňuje výnimočnosť takéhoto postupu. Dôležité dôvody nie sú v zákone taxatívne uvedené, ale treba nimi rozumieť také okolnosti, ktoré v konkrétnom prípade umožnia celkovo lepšie uplatniť základné zásady trestného konania a splnenie jeho účelu iným súdom toho istého druhu a stupňa, než súdom miestne príslušným. Takýmito dôvodmi sú predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú náležité zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, výchovné pôsobenie konania a čo najrýchlejšie avšak zákonné a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie veci. Medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. patrí aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z rozhodovania (k tomu bližšie viď napr. i rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSSR uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 7/1984).

Ako bolo už skôr sumarizované, obžalovaný W. F. svoju žiadosť (o odňatie a prikázanie veci) podal dňa 14. marca 2019 (odvolaciemu súdu bola doručená nasledujúci deň), pričom vo veci bolo rozhodnuté odsudzujúcim rozsudkom prvostupňového súdu už dňa 5. decembra 2018 a odvolaciemu súdu bola predložená spoločne s predkladacou správou už dňa 18. februára 2019. Vzhľadom k tomu, že z podanej žiadosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že by sa ním tvrdené dôvody na odňatie a prikázanie veci obžalovaný dozvedel až po prvostupňovom rozhodnutí, no napriek tomu podal žiadosť až s takým výrazným časovým odstupom, vyslovil senát odvolacieho súdu vo veci právny názor, že takáto žiadosť obžalovaného W. F. nebola podaná bezodkladne.

Nezmyselný je ďalší obžalovaným uvádzaný dôvod na delegáciu veci v rámci odvolacieho procesu v tom smere, že krajský súd rozhoduje mechanicky (tento senát o jeho odvolaní nikdy nekonal ani nerozhodoval). Tento dôvod vyhodnotil senát odvolacieho súdu v procesnom postupe svojho konania ako ničím nepodložený a výsostne subjektívny, snažiaci sa bezdôvodne prejudikovať všetku prax všetkých senátov Krajského súdu v Trnave za nezákonnú. V konečnom ohľade ani toto tvrdenie obžalovaného W. F. neodôvodňuje vylúčenie sudcu(ov) z rozhodovania, pretože podstata tohto dôvodu sa týka procesného postupu súdu (§ 31 ods. 6 Tr. por.).

Z kompletného spisového materiálu ani návrhu obžalovaného pritom vonkoncom nevyplývajú žiadne objektívne okolnosti, ktoré by podporili argumenty obžalovaného. Použitím argumentácie od menšieho k väčšiemu (a minore ad maius), ak dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu podľa § 31 ods. 6 Trestného poriadku, nie je jeho procesný postup, tak potom nie je procesný postup ani dôležitým dôvodom pre odňatie veci príslušnému súdu a prikázanie veci inému súdu toho istého druhu a stupňa v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por.

K argumentu obžalovaného v tom zmysle, že má vedomosť, že sudca krajského súdu JUDr. Ján Mihal mal povedať (obžalovaný odmietol konkretizovať bližšie údaje), že „W. F. si to v odvolacom konaní pekne vyžerie“, a preto obžalovaný nedôveruje všetkým sudcom Krajského súdu v Trnave, konajúci senát odvolacieho súdu uvádza, že zo strany obžalovaného W. F. ide o celkom nepodložené, vymyslené a lživé konštatovanie, keď predmetná okolnosť je samozrejme nepravdivá, naivná a napokon nie je ničím preukázaná. Obžalovaný W. F. odmietol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu akokoľvek tento svoj argument ozrejmiť, zdroj informácie odmietol špecifikovať.

Z pohľadu procesne konajúceho senátu Krajského súdu v Trnave sa, zo strany tohto obžalovaného, jedná o lživé, hypotetické a zavádzajúce tvrdenia, majúce jasné znaky obštrukčného konania a sledujúce jediný cieľ, ktorým bolo zmarenie včas stanoveného termínu konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu dňa 19. marca 2019.

Ani s petíciou 5 viet nemá JUDr. Ján Mihal nič spoločné, jej obsah nikdy nevidel ani nečítal. Aj vo vzťahu k petícii sa jedná o obštrukciu obžalovaného.

Napokon Krajský súd v Trnave v predmetnej súvislosti odkazuje na rovnakú prax a predovšetkým argumentáciu senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. jeho rozhodnutia sp. zn. 5 Ndt 16/2018, sp. zn. 4 Ndt 16/2018, sp. zn. 5 Ndt 23/2018, 5 Ndt 8/2019 atď.), zo záverov ktorých vyplýva, že ak je dôvodom na nekonanie o vylúčení zákonného sudcu námietka, ktorá bola podaná oneskorene (nie bezodkladne), alebo ak je dôvodom podanej námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, nie je takáto oneskorene podaná námietka, resp. námietka, ktorej dôvodom je iba procesný postup súdu na konanie, ani dôvodom na konanie o odňatí veci príslušnému súdu a prikázaní veci inému súdu toho istého druhu a stupňa v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku.

Z týchto dôvodov senát 6To odvolacieho súdu o žiadosti obžalovaného W. F. na odňatie a prikázanie veci na verejnom zasadnutí dňa 12. marca 2019 nekonal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.